

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Žalm 69:20-22 ²⁰Ty víš, jak mě tupí, haní a ostouzejí; máš před sebou všechny mé nepřátele. ²¹Potupa mi láme srdce, jsem ochromen. Doufal jsem v soucit, leč nebylo ho, v utěšitele, avšak nenašel jsem je. ²²Do jídla mi dali žluč a na žízeň mě napájeli octem.

To those who suffered death by the cross, it was permitted to give a stupefying potion, to deaden the sense of pain. This was offered to Jesus; but when He had tasted it, He refused it. He would receive nothing that could becloud His mind. His faith must keep fast hold upon God. This was His only strength. To becloud His senses would give Satan an advantage. DA 746.2

DA – Touha věků 746.2 Podle tehdejších zvyklostí bylo dovoleno podat ukřižovaným nápoj otupující smysly a tlumící pocit bolesti. Nabídli jej i Ježíši. Když však Spasitel ochutnal, odmítl jej. Nechtěl pozřít nic, co by Mu zatemnilo mysl. Jeho víra se musí pevně držet Boha. Jedině v tom byla Jeho síla. Otupení smyslů by poskytlo Satanovi výhodu. (srv. TV 480.4)

As the eyes of Jesus wandered over the multitude about Him, one figure arrested His attention. At the foot of the cross stood His mother, supported by the disciple John. She could not endure to remain away from her Son; and John, knowing that the end was near, had brought her again to the cross. In His dying hour, Christ remembered His mother. Looking into her grief-stricken face and then upon John, He said to her, "Woman, behold thy son!" then to John, "Behold thy mother!" John understood Christ's words, and accepted the trust. He at once took Mary to his home, and from that hour cared for her tenderly. O pitiful, loving Saviour; amid all His physical pain and mental anguish, He had a thoughtful care for His mother! He had no money with which to provide for her comfort; but He was enshrined in the heart of John, and He gave His mother to him as a precious legacy. Thus He provided for her that which she most needed, —the tender sympathy of one who loved her because she loved Jesus. And in receiving her as a sacred trust, John was receiving a great blessing. She was a constant reminder of his beloved Master. DA 752.2

DA – Touha věků 752.2 Když Ježíš hleděl na zástup lidí pod křížem, upoutala Jej jedna postava. Byla to Jeho matka, kterou podpíral učedník Jan. Nemohla se od svého Syna odloučit. Jan věděl, že konec se již přiblížil, a přivedl ji opět ke kříži. Kristus na svou matku v hodině smrti nezapomněl. Podíval se na její ztrápenou tvář, na Jana a řekl: **Jan 19,26.27** „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom se obrátil k Janovi: „Hle, tvá matka“ Jan Kristova slova pochopil a svěřenou zodpovědnost přijal. Vzal Marii k sobě a příkladně se o ni staral. Spasitelova láska a soucit neznaly mezí, i ve chvíli nezměrné tělesné a duševní bolesti starostlivě pamatoval na svoji matku. Neměl žádné peníze, aby ji mohl zabezpečit. Věděl však, že Jan má vetkanou Jeho povahu v srdci, a proto mu matku svěřil jako vzácný odkaz. Zajistil jí tak to nejnnutnější, lásku a soucit člověka, který ji miloval proto, že ona milovala Ježíše. Jan přijal péči o Marii jako svatou povinnost a dostalo se mu velkého požehnání. Stále mu připomínala jeho milovaného Mistra. (srv. TV 483.2-4)

And now the Lord of glory was dying, a ransom for the race. In yielding up His precious life, Christ was not upheld by triumphant joy. All was oppressive gloom. It was not the dread of death that weighed upon Him. It was not the pain and ignominy of the cross that caused His inexpressible agony. Christ

was the prince of sufferers; but His suffering was from a sense of the malignity of sin, a knowledge that through familiarity with evil, man had become blinded to its enormity. Christ saw how deep is the hold of sin upon the human heart, how few would be willing to break from its power. He knew that without help from God, humanity must perish, and He saw multitudes perishing within reach of abundant help. DA 752.4

DA – Touha věků 752.4 Pán slávy tedy umíral jako výkupné za spasení lidstva. Jak se vzdával svého života, žádná vítězná radost Jej nepodporovala. Všechno bylo ponuré a temné. Kristus se však hrozné smrti neděsil, trpělivě snášel bolest a potupu kříže. Trpěl nejvíce ze všech. Znal zhoubnost hříchu a věděl, že člověk si hřích tak oblíbil, že už si ani neuvědomuje jeho ohavnost. To Mu působilo největší muka. Viděl, jak hluboce je hřích v lidském srdci zakořeněn a jak málo lidí bude ochotno se vymanit z jeho moci. Uvědomoval si, že bez Boží pomoci musí lidstvo zahynout, a viděl také zástupy, které skutečně zahynou, přestože pomoc bude na dosah ruky. (srv. TV 483.7)

Upon Christ as our substitute and surety was laid the iniquity of us all. He was counted a transgressor, that He might redeem us from the condemnation of the law. The guilt of every descendant of Adam was pressing upon His heart. The wrath of God against sin, the terrible manifestation of His displeasure because of iniquity, filled the soul of His Son with consternation. All His life Christ had been publishing to a fallen world the good news of the Father's mercy and pardoning love. Salvation for the chief of sinners was His theme. But now with the terrible weight of guilt He bears, He cannot see the Father's reconciling face. The withdrawal of the divine countenance from the Saviour in this hour of supreme anguish pierced His heart with a sorrow that can never be fully understood by man. So great was this agony that His physical pain was hardly felt. DA 753.1

DA – Touha věků 753.1 Na Krista jako náhradníka za nás a naši jistotu byly vloženy nepravosti nás všech. Byl považován za přestupníka, aby nás vykoupil z odsouzení zákona. Doléhala na Něho tíha viny každého Adamova potomka. Boží hněv namířený proti hříchu, hrozivý projev Jeho nelibosti kvůli nepravosti, naplňoval Ježíšovo nitro hrůzou. Kristus celý svůj život zvěstoval padlému lidstvu radostnou zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Ústřední téma spasení hlásal i těm největším hříšníkům. Avšak nyní pod strašlivou tíhou viny, kterou nese, najednou nevidí Otcovu smířlivou tvář. Úzkost, která svírala Spasitelovo srdce, když se od Něho ve chvíli smrtelného zápasu odvrátila Boží tvář, člověk nebude moci nikdy plně pochopit. Působila Mu takové utrpení, že fyzickou bolest téměř nevnímal. (srv. TV 483.8)

Satan with his fierce temptations wrung the heart of Jesus. The Saviour could not see through the portals of the tomb. Hope did not present to Him His coming forth from the grave a conqueror, or tell Him of the Father's acceptance of the sacrifice. He feared that sin was so offensive to God that Their separation was to be eternal. Christ felt the anguish which the sinner will feel when mercy shall no longer plead for the guilty race. It was the sense of sin, bringing the Father's wrath upon Him as man's substitute, that made the cup He drank so bitter, and broke the heart of the Son of God. DA 753.2

DA – Touha věků 753.2 Satan svými krutými pokušeními Ježíšovo srdce úplně rozdrásal. Spasitel neviděl za hranice hrobu. Naděje Mu nedávala jistotu vítězství nad smrtí ani nezaručovala, že Otec Jeho obět přijme. Kristus se bál, že hřích se Bohu natolik protíví, že jejich odloučení bude věčné. Pociťoval úzkost, která se zmocní hříšných lidí, až se za ně milost přestane přimlouvát. Vědomí hříchu, který obracel Otcův hněv proti Němu jako náhradníkovi za člověka, bylo tím, co ztěžovalo Kristu Jeho úděl a činilo kalich natolik hořkým, až Mu nakonec puklo srdce. (srv. TV 484.1)

With amazement angels witnessed the Saviour's despairing agony. The hosts of heaven veiled their faces from the fearful sight. Inanimate nature expressed sympathy with its insulted and dying Author. The sun refused to look upon the awful scene. Its full, bright rays were illuminating the earth at midday,

when suddenly it seemed to be blotted out. Complete darkness, like a funeral pall, enveloped the cross. "There was darkness over all the land unto the ninth hour." There was no eclipse or other natural cause for this darkness, which was as deep as midnight without moon or stars. It was a miraculous testimony given by God that the faith of after generations might be confirmed. DA 753.3

DA – Touha věků 753.3 Andělé se zděšením sledovali Spasitelův zoufalý zápas. Nebeské zástupy si před strašlivým pohledem zakrývaly tvář. Neživá příroda vyjadřovala soucit s ponižovaným umírajícím Stvořitelem. Slunce odmítalo na tak děsivý výjev svítit. Jeho zářivé polední paprsky jako by náhle vyhasly. Kříž zahalila naprostá tma, jako by se na zem snesl smuteční závoj. **Lukáš 23,44** „*Nastala tma po celé zemi až do deváté hodiny [třetí hodiny po poledni].*“ Nejednalo se o zatmění ani jiný přírodní úkaz. Všude zavládla tma jako o půlnoci, nesvítal ani měsíc ani hvězdy. Bylo to zázračné Boží svědectví, které mělo utvrdit víru dalších generací. (srv. TV 484.2)

In that thick darkness God's presence was hidden. He makes darkness His pavilion, and conceals His glory from human eyes. God and His holy angels were beside the cross. The Father was with His Son. Yet His presence was not revealed. Had His glory flashed forth from the cloud, every human beholder would have been destroyed. And in that dreadful hour Christ was not to be comforted with the Father's presence. He trod the wine press alone, and of the people there was none with Him. DA 753.4

DA – Touha věků 753.4 V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal příbytek a skryl svou slávu před lidským zrakem. Spolu se svými svatými anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná. Kdyby Jeho sláva zazářila z temného mračna, všichni přítomní by zahynuli. Otcova přítomnost neměla Krista utěšovat ani v této strašlivé hodině. Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z národů s ním nebyl (viz Izajáš 63,3). (srv. TV 484.3)

In the thick darkness, God veiled the last human agony of His Son. All who had seen Christ in His suffering had been convicted of His divinity. That face, once beheld by humanity, was never forgotten. As the face of Cain expressed his guilt as a murderer, so the face of Christ revealed innocence, serenity, benevolence,—the image of God. But His accusers would not give heed to the signet of heaven. Through long hours of agony Christ had been gazed upon by the jeering multitude. Now He was mercifully hidden by the mantle of God. DA 754.1

DA – Touha věků 754.1 Hustou tmou Bůh přikryl poslední lidská muka svého Syna. Všichni, kdo viděli, jak Kristus trpí, byli přesvědčeni o Jeho božství. Jeho tvář se jim navždy vryla do paměti. Tak jako Kainova tvář svědčila o vině vraha, odrážela Kristova tvář nevinnost, upřímnost a dobrotu, tedy Boží obraz. Ježíšovi žalobci však na toto nebeské znamení nedbali. Dav se Kristu vysmíval a celé dlouhé hodiny sledoval Jeho utrpení. Potom Jej Bůh milostivě zahalil. (srv. TV 484.4)

The silence of the grave seemed to have fallen upon Calvary. A nameless terror held the throng that was gathered about the cross. The cursing and reviling ceased in the midst of half-uttered sentences. Men, women, and children fell prostrate upon the earth. Vivid lightnings occasionally flashed forth from the cloud, and revealed the cross and the crucified Redeemer. Priests, rulers, scribes, executioners, and the mob, all thought that their time of retribution had come. After a while some whispered that Jesus would now come down from the cross. Some attempted to grope their way back to the city, beating their breasts and wailing in fear. DA 754.2

DA – Touha věků 754.2 Na Golgotě zavládlo hrobové ticho. Zástupu, který se shromáždil pod křížem, se zmocnila nepopsatelná hrůza. Nedořečené nadávky a urážky jako by lidem ztuhly na rtech. Všichni padli na zem. Chvillemi šlehalo z temného mraku oslnivé blesky a ozařovaly kříž i ukřižovaného Vykupitele. Kněží, přední muži, zákoníci, ti, kdo Krista ukřižovali, i dav si mysleli, že nadešla hodina

odplaty. Potom někteří šeptali, že teď Kristus sestoupí z kříže. Jiní se pokoušeli vrátit do města, bili se v prsa a plakali strachy. (srv. TV 484.5)